No. 2[illegible] 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 21 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Cs. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodberigten, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Cs., behalve 35 Cs. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Wij hebben steeds op het petitioneren aangedrongen. — Wij blijven het doen, en dat, wel met [illegible] aandrang, naar mate de re[illegible] petitien in aantal toenemen. Volgens het *Journal de la Haye* zelve bedraagt het aantal onderteekenaren der reeds in de openbare vergadering ingekomene petitien ongeveer *twee duizend*. Sints die laatste openbare vergadering kwamen reeds wederom vele anderen in.

Wij verheugen ons, dat de wagen aan het rollen is. Wij vinden daarin aanmoediging om op het voortrollen aan, te dringen.

Niemand behoeve nu achter te blijven uit vrees van *alleen* te staan, of slechts onder *weinigen* te behooren, daar, gelijk Mr. D. Donker Curtius in ons voorlaatste nommer zeide, de bres in de vesting van het behoud gemaakt zijnde ieder er nu veilig in kan dringen. — Doch het blijft niettemin waar, dat, al is de bres gemaakt, het aantal strijders dat er indringt, aanzienlijke vermeerdering behoeft om de verdedigers der vesting er uit te persen; — want dier kunstgrepen om hunne stelling te behouden zijn talloos velen. Terwijl wij met opene wapenen strijden, hebben zij leugen en laster ten hunnen dienste (de 3de Staatkundige Brief getuigt het); — terwijl wij handelen in het openbaar, hebben zij geheime middelen, van omkooping en misbruik van aristocratischen dwang; — terwijl wij alleen met argumenten te voorschijn komen, zenden zij een heirleger van dienstbare ambtenaren uit; — terwijl wij waarheid, overtuiging en zuiverheid van bedoelingen op onze banier geschreven hebben en ons onder die ééne banier slechts scharen, hebben zij er honderden, waaronder zij beveiliging zoeken, omdat het veelkleurige en veelvuldige kleed der huichelarij het hunne is; tot de heiligste aller menschelijke drijfveren toe, zelfs de godsdienst, misbruiken zij tot bereiking hunner plannen der duisternis. (Zie slechts het geschrift Christendom en Staatshervorming, te Amsterdam uitgekomen.)

Daarom, medeburgers! die u tot nu toe niet verklaard hebt, sluit u aan de reijen van hen die in den geoorloofden strijd u voorgingen.

Zoo uit de stad of gemeente uwer vestiging nog geene petitie uitgegaan is, zorg dat men ook daar niet achterblijve, en de plaats uwer woning aan de nakomelingschap niet als een dorre plek op den vaderlandschen bodem worde aangewezen, waar volksgeluk noch ontspruiten noch tieren kan, ja die de vruchtbaarmaking der nevensliggende gronden in den weg stond.

Zoo uit de plaats uwer vestiging reeds eenige uwer medeburgers hunnen pligt vervulden, gelooft daarom niet dat aldaar reeds genoeg verrigt werd, maar laat u dit juist aanzetten om hun voorbeeld te volgen, opdat niet uwe buren die hun pligt deden, later aan u zouden te verwijten hebben, dat de overwinning mislukte; dat uit uwe plaats reeds eene petitie verzonden werd, verhindert u niet eene tweede op te stellen; men zie het voorbeeld van Dordrecht, de oudste stad van Holland, waar na de verzending der eerste petitie van een 30tal ingezetenen, eene tweede werd opgesteld en verzonden, door 78 anderen onderteekend.

Het petitioneren is iets geheel individueels, aan plaats noch betrekking gebonden; het is de pligt van den burger *quâ individu*, de pligt van den burger, *onaangezien welke verpligtingen daarbuiten op hem rusten.* — De pligt van den burger *quâ individu*, waarvan hij zich niet verschoond kan achten, omdat hij op zijne petitie [illegible] onderteekenaars kan krijgen. Wij vernemen dan ook met genoegen, dat reeds verscheidene petitien aan de Tweede Kamer verzonden zijn, welke slechts een enkelen onderteekenaar tellen. Het bewijst, hoe die onderteekenaars teregt begrijpen, dat elk voor zich zich tot de Tweede Kamer wendt, en dáár eerst de zamenvoeging der onderscheidene petitionarissen plaats heeft, dat dáár eerst de lijst opgemaakt wordt der trouwe burgers, en dat daar elk zijne plaats in de registers der bondgenooten vindt, onaangezien of hij zich alleen aanmeldde, dan wel met meerderen.

De pligt van den burger, *onaangezien welke verpligtingen daarbuiten op hem rusten.* — Wij hooren zoo dikwijls zeggen: « O ik zou zeker petitioneren, *indien* niet *dit*, *indien* niet *dat* mij verhinderde." — Tegen dezulken zeggen wij: daar is geen *indien* mogelijk dat reden, wel dat voorwendsel kan zijn. — Het is treurig te zien hoe de zucht naar afhankelijkheid en slaafschheid in het weleer kloekste volk van Europa gevaren is. Het is of men er behagen in schepte, behoefte aan gevoelde, afhankelijk en slaaf te zijn; men schept zich zelve hersenschimmige afhankelijkheden en slavernijen, waar ze niet zijn; men smeedt zich zelve kluisters, waar een ander ze niet bragt. — Ziedaar de uitwerkselen van de opvolging der Fransche overheersching, door de 30jarige werking eener alle nationale krachten uitdoovende grondwet. — Hij, die eenig lands, provinciaal of plaatselijk ambt bekleedt, aanzienlijk of gering, vindt daarin een reden, die hem verschoont van het vervullen zijner burgerpligten; even alsof de betrekking van ambtenaar iemand deed ophouden burger te zijn, en hij burger blijvende, geene verpligtingen als zoodanig had! Even alsof men niet juist gerekend moet worden, de betrekking van ambtenaar ten beste van het vaderland te vervullen, laat staan die betrekking zou moeten doen afhouden van hetgeen men, waarin ook, ten beste van het land doen kan! Neen, de betrekking van ambtenaar verschoont niet van pligten des huisvaders, of andere pligten der maatschappij, welke godsdienst en zedeleer aan den mensch oplegt, en waartoe die des staatburgers, in de eerste plaats behoort. De afhankelijkheid des ambtenaars is beperkt tot de gehoorzaamheid, verschuldigd aan hen die boven hem gesteld zijn, in *de verrigtingen van dat ambt*, doch buiten die verrigtingen kent hij geen ander gebieder dan elk burger, buiten die verrigtingen heeft hij dezelfde vrijheid als elk burger, en heeft hij dezelfde pligten na te komen, welke de vrijheid (want ook deze heeft hare pligten) aan elk burger oplegt. Niets is voor minder tegenspraak vatbaar. Maar de zaak is deze. Eene staatkundige inrigting, welke op *intrigues* rust, welke de magt in handen van eene bevoorregte eigenbatige kaste stelde, van welke alleen door slaafschheid en intrigue iets te verkrijgen is, heeft den Nederlander aan slaafschheid en afhankelijkheid gewend, en hem die gewoonte als eene eene tweede natuur (o quantum mutatus ab illo!) doen liefhebben! — Tot de regterlijke magt toe, die overal de onafhankelijke heet, acht zich ten onzent afhankelijk, omdat zij weet dat hare bevordering niet afhangt van een krachtig bestuur, dat een uitvloeisel is van het geheele volk, maar van diezelfde bevoorregte kaste, wier eigenbelang het behoud met stroeve hand doet omklemmen. De Ridderschappen en Stedelijke Regeringen, — vertegenwoordigd in de Provinciale Staten, kiescollegies der Provinciale Hoven, — vertegenwoordigd in de Staten-Generaal, kiescollegie voor den Hoogen Raad, — te believen, ziedaar wat hen verhinderd (Pudeat illos!) hunne pligten als burger te verrigten. Slechts één van de 400 regters, de heer Robidé van der Aa, lid der regtbank te Arnhem, heeft voor als nog eene petitie geteekend! — Ziedaar hoe de afhankelijkheid en slaafschheid gevaren is in de magt in den staat, welke bij uitstekendheid de *onafhankelijke heet*, en in het belang der burgers *zijn moet*. — Behoeven wij te zeggen, dat die vernederende toestand, die morele dood van alle mensch- en burger-waarde de schande uitmaakt, van elk die zoo laag viel, en dat zij nimmer eene billijke verschooning daarstelt voor de gevolgen van dien, het verzaken van den burger-pligt.

Doch het zijn niet alleen ambtenaren, die zich afhankelijk en slaafsch buiten hunne betrekking wanen, — de 30jarige werking eener alle nationale krachten uitdoovende grondwet, die het oog van elken burger uitsluitend vestigde op de dagelijksche verzorging van zijn eigen *ik*, zonder verder te zien, heeft hen zich afhankelijk doen gelooven van alles wat die *ik-heid* omringde. Tot de zoogenaamde onafhankelijksten van allen, tot advokaten, doctoren, procureurs en kooplieden toe, hoort men zeggen: « ik zou het doen, zoo ik niet dezen of dien tot client, tot patient, tot kalant hadde; indien die mij voorging ik zou volgen, — nu durf ik niet." Taal, die zelfs den kamerheer des Konings of bediende des burgers niet past; laat staan aan mannen van studie, mannen van eigen bedrijf. — In plaats van in zijne eigene talenten en dier volmaking de waarborg voor zijn bestaan te vinden, zoekt men die in den genadigen knik van zijn' aanzienlijken buurman. Niemand steunt op eigen kracht, maar elk op de zwakheid van anderen, die hij als ware zij kracht op zich laat werken. — De kracht van den burger doodt men in zich, om toe te geven aan de zwakheid zelfs eener moeder of echtgenoote. — In plaats van zijne kracht uit pligtbesef aan zwakkeren mede te deelen, legt men ze af om met de zwakkeren in te slapen. — Men wil wel volgen met de menigte, doch zelf handelen uit overtuiging en anderen doen volgen, daartoe is men te ontzenuwd.

Ware dit de oorspronkelijke aard onzer natie, wij zouden onze pen niet verstompen om haar wakker te schudden. Onze pogingen zouden wanhopend zijn. — Doch (en ziedaar wat ons werken doet en hoop geeft) het is de natuurlijke toestand van den Nederlander niet; de geschiedenis leert, geheel Europa getuigt het. De Nederlander van voorheen was de man van mensch- en burger-waarde, de man van handelen, de man van verachting van wijfelmoedigheid, van overwinning van zwarigheden. Het zijn alleen de gevolgen der Fransche overheersching, en de invloed eener alle burgerkracht en bewustzijn doodende grondwet, die hem in eenen exceptionelen toestand plaatsen. — Wij speculeren op de nog sluimerende overblijfselen van den ouden aard onzer natie. Wij hopen dat die, bij algemeene inspanning, nog voldoende zullen zijn, om het juk af te werpen, welks drukking die verdoo-

ving, die krachteloosheid te wijten is. — En zoo dat eens afgeworpen is, dan voorzien wij, dat de Nederlander weder vrij ademende, weder zijne krachten kunnende oefenen, langzamerhand zal terugbekomen die zelfsbewustheid, zelfsvertrouwen, mensch- en burger-waarde, welke de waarborg is van alle zedelijke vooruitgang en stoffelijke welvaart eener natie.

Welnu, de menigte reeds ingekomene petitien bewijst dat wij en anderen niet te vergeefsch vertrouwden op de overblijfselen van onzen ouden volksaard. Eere hem, die het ijs braken. Doch de tijd van werken is niet voorbij; zij vangt eerst aan. Gij burgers! die nog achterbleeft, volgt hen, die u voorgingen. Wij herhalen het, het is de pligt van den burger, *quâ individu*, het is de pligt van den burger, *onaangezien welke verpligtingen daarbuiten op hem rusten.*

Zoo gij nog twijfelen mogt, dan verwijzen wij u naar de aankondiging der brochure *Nu of Nooit*, welke tegen 10 cents bij alle boekverkoopers des rijks te bekomen is, want de lezing derzelve bevelen wij u ten sterkste aan.

NIEUWSTIJDINGEN.

OOST-INDIE.

BATAVIA, den 25. September. Door Zr. Ms. brik *de Postillon*, onder bevel van den luitenant ter zee van de 1e klasse *J. R. Cambier* zijn, gedurende eenen togt van Makasser naar Boeton, op den 17. Augustus jl. op het zuid-einde van gemeld eiland, drie groote en drie kleine roovers-prauwen ontmoet en vervolgd. Deze prauwen, welke opgepropt met menschen waren en van welke de grootste ten minste dertig en de kleinere twintig à zestien riemen voerden, zijn, na gedurende vrij geruimen tijd door het geschut van Zr. Ms. brik te zijn begroet geworden, ten laatste door windstilte begunstigd aan het hen vervolgend oorlogsvaartuig ontkomen, doch niet dan na door deszelfs geschut veel te hebben geleden, zoo als bleek uit de verwarring, welke dikwerf aan boord der roovers-vaartuigen ontstond, uit het onregelmatig roeijen der roovers, en het meermalen over boord werpen van lijken, hetgeen ook later genoegzaam is bevestigd geworden door het van den sultan van Boeton ontvangen berigt, volgens hetwelk de roovers een hunner groote prauwen in zinkenden staat verlaten hadden, welke later door inboorlingen van Boeton opgevischt en verbrand was geworden.

— In den namiddag van den 10. dezer, is te Passer Gedeé, in de nabijheid van Djocjokarta een hevige brand ontstaan, waardoor ruim 600 huizen van inlanders, zijn in de asch gelegd.

— De berigten omtrent de verwoestingen der cholera in Kaboul luiden allertreurigst; er was gebrek aan handen om de dooden te begraven. De ziekte woedde ook onder de aanzienlijken en zelfs in het paleis van den Emir, van wien een neef gestorven is. Daarbij waren diefstal, roof en misdaad aan de orde van den dag.

ENGELAND.

LONDEN, den 14. Februarij. Een jongeling aan boord van een te Calcuta liggend schip ontving voor eenigen tijd een pakje, waarvoor hij *f* 24 aan port moest betalen. Toen hij het openbrak, vond hij niets dan een dagblad van Londen, 't welk een vriend hem had gezonden, meenende, dat hij nog in het Catharinedok lag. Het schip was intusschen uitgezeild, en de dikke brief werd hem naar Hobart Town en Sydney, in Australie, van daar naar Bombaij, Madras en Calcuta, vervolgens naar Mauritius en weder terug naar Calcuta gezonden, alwaar dezelve hem bereikte, na 30,000 Eng. mijlen te hebben afgelegd en 20 maanden onderweg te zijn geweest.

— Uit een naauwkeurigen staat blijkt dat de Engelsche marine thans honderd en zeven stoomvaartuigen, te zamen van ruim 20,000 paardenkrachten, telt.

BELGIE.

— In de puinen van S. Baefs-Abdij, te Gent, worden de gravingen voortgezet, er zijn reeds elf grafsteden ontdekt geworden, doch zonder meldenswaardige nieuwe bijzonderheden opgeleverd te hebben.

— Te Rolleghem (West-Vlaanderen) is dezer dagen in den ouderdom van 103 jaren overleden *Maria Josepha van Neste*, weduwe *Mariage*. Zij heeft tot het laatste oogenblik alle hare geestvermogens behouden: zij had bijzonder een zeer goed geheugen en nam dikwijls behagen de zeden van haren ouden met degene van haren jongen tijd te vergelijken.

— Den 10. dezer is te Gedinne, provincie Namen, brand ontstaan. Twee huizen zijn een roof der vlammen geworden met al de meubelen, eetwaren, granen, een varken en een-en-twintig runderen.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 17. Februarij. De afdeelingen van de Tweede Kamer hebben Zaturdag zich weder bezig gehouden met het nader onderzoek van de ontwerpen van wet, nopens het stem- en kiesregt. De centrale afdeeling is vergaderd geweest over de voordragt wegens de geneeskunde. Heden is zij weder bijeengekomen. Al de afdeelingen hebben heden een aanvang gemaakt met het onderzoek van het voorstel nopens de herziening van de Grondwet.

— Den 16. Februarij is van den Helder naar zee gezeild: Z. M. schoener *de Lancier*, luit. ter zee 1e kl. *P. Bruining*, naar de kust van Guinea.

LEIDEN, den 16. Februarij. Alhier zijn sints eenige dagen *drie* onderscheidene petitiën in onderscheidene kringen in omloop. De verspreiding der brochure: *Nu of nooit* in onze stad schijnt velen de oogen geopend te hebben, die vroeger het gewigt der zaak zoo niet doorgrond hadden.

Ingezonden Stukken.

Puin-delving te Biervliet.

Drie achtereenvolgende Zaturdagen, en wel op den 1., 8. en 15. dezer, hebben wij in de *Middelburgsche Courant* een art. nopens de puin-delving te Biervliet gelezen, dezelve waren van verschillenden aard en strekking; wij zullen om der onpartijdigheids wille noch het eene noch het andere als evangelie beschouwen, doch zooveel is zeker, dat het tweede en derde artikel daarin overeenstemmen dat *een derde* (⅓) van het geringe loon, van de arbeiders door en ten behoeve van den Burgemeester te Biervliet, wegens geneeskundige pretentien, is ingehouden; zoodat de Puindelverij denzelven een belangrijk voordeel (of winst) heeft opgeleverd, en dienvolgens zijne materiele belangen bevorderd; — het is dan ook daarom dat wij ons met al die loftuitingen en toewaaijingen van eere zij die eere enz., door den Heer Predikant DE WAAL, gedaan, volstrekt niet kunnen vereenigen, maar dezelve veeleer beschouwen als onverdiend en ongepast, want waarom zooveel ophef van eene zaak gemaakt, die, bij toetsing, door fijn gesponnen eigenbelang gekenmerkt wordt. —

Wat aanbelangt het verschil tusschen den Heer Predikant I. DE WAAL en de redactie van het tweede artikel, nopens het aannemen van werkvolk, dat *al of niet* bij den heer C. G. VAN ALTENA schuldig stond, willen wij niet beslissen, welke dezer twee artikelen de *algeheele waarheid* bevat, maar behouden ons voor, om deswege een naauwkeurig onderzoek te doen, en daarop nader terug te komen. —

Alvorens wij evenwel deze sluiten, voelen wij ons gedrongen, om den Heer Predikant I. DE WAAL, in deszelfs belang en in dat der eendragt zijner gemeente, broederlijk aan te raden, om zich voortaan van zoodanig geschrijf in publieke bladen te onthouden, want, is het voor den eenen wel, het is voor den anderen kwalijk en veroorzaakt ontevredenheid, die al dikwerf den grondslag legt tot afkeer en haat, en, welk nut kan de Predikant dan nog stichten, wanneer hij de achting en liefde zijner gemeente mist, waardoor het vertrouwen begint te wankelen; hoe ligtvaardig, indien wij het zoo eens noemen mogen, waagt zich den Evangelie-Dienaar dan niet, om den naam te krijgen dat hij regeren wil, of met andere woorden gezegd, dat *hy wil*, dat zijn *haan koning kraaye*, en hiervan moet hij, in zijn belang, wil hij waarachtig Evangelie-Dienaar zijn en als zoodanig geacht worden, den minsten schijn vermijden, en dienvolgens der nederigheid zoeken te betrachten. —

VLISSINGEN, 20. Februarij 1845.

EEN WOORD AAN DEN KONING.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Deze verontrustende stelling wordt niet weêrsproken door de schijnbare kalmte, welke men hier en daar meent op te merken. Zoo het kalmte heeten mag, het is de stilte, die den storm voorafgaat. De behendige Staatsman, geholpen door de aan hem cijnsbare dagbladen, zal er ligt in slagen enkele onnadenkenden tijdelijk in slaap te wiegen. Het kost luttel moeite, eenige weinigen, inzonderheid, die tot het handeldrijvend publiek behooren, eene wijle bezig te houden, hunne aandacht te verschalken, en te lokken naar ingewikkelde geldspeculatiën, waarin zij middel en doel vinden voor hunne bedrijvigheid. De zoogenaamd rustig onverschillige stemming der Amsterdamsche Beurs, waarop eene kortzigtige Staatkunde zich zoo zeer te goed doet, en welke toch slechts dient, om de gemoederen in de Provinciën nog meer te verbitteren, vermits men het verschijnsel verkeerdelijk verklaart, — die stemming is gereedelijk nog een poos tijd te onderhouden. Maar, zoo de ondervinding de bruikbaarheid van dergelijke kunstmiddelen aantoonde, zij leert tevens, dat zij niet *geheel* onfeilbaar zijn, noch baten op den duur. Eene belangrijke, en zeer ligt mogelijke, wending in den cours der schuldbrieven, eenige treffende verliezen, de ontbinding van enkele voorname huizen, — en de handel wordt wakker; hij komt tot het besef van zijnen toestand; klimt op van de gevolgen tot de oorzaken; — en de zóó hoog geroemde, rustig onverschillige stemming verandert in een orkaan, te gevaarlijker naar mate die door meer stoffelijke belangen gewekt en gedreven wordt.

Voor die schijnbare rust zoekt de spitsvindigheid nog een ander bewijs. Hoe? — vraagt zij — indien de Natie zich inderdaad te beklagen had, en eene herziening harer grondwettige instellingen begeerde, zou zij niet in grooten getale optreden met verzoekschriften, door duizenden onderteekend? — Wie aldus vraagt, toont zich een vreemdeling te zijn. Het Volk van Nederland petitioneert niet, en toch lijdt het, en ziet verlangend naar herstelling uit. Het ligt niet in den aard van het Nederlandsche Volk, om, in navolging zijner meer beweeglijke naburen, de stille woning te verlaten, voor staatkundige bemoeijingen. Doch het ligt in zijnen aard, om met onuitputtelijk geduld te dragen en te lijden, tot dat de mate van het leed is volgemeten. Maar het ligt bovenal in zijnen aard, zich aan Oranje vast te hechten, en van Oranje uitkomst te verwachten, want het behoort tot zijne vroegste overleveringen, dat Oranje te allen tijde *met* het volk was, en de regten van het volk wist te handhaven tegenover Bewindslieden, die zich zelve hooger stelden dan het heil des Vaderlands!

Men vergisse zich derhalve niet in de gevolgtrekking. Slechts een zeer gering deel van de grieven der Natie wordt in verzoekschriften nedergelegd of door petitiën uitgedrukt. Wie uitsluitend het groot aantal der laatste, als eenigen maatstaf voor den algemeenen toestand erkende of verlangde hij zou zijn als de dwaas, die aan het verwoestend vuur niet gelooft, dan nadat de uitgebarsten vlam de redding van het gebouw onmogelijk heeft gemaakt. Wanneer het volk, hetzij door de onedelmoedige uittarting van hooggeplaatste Staatsdienaars hetzij door de gelukkige pogingen van talentvolle volksleiders, eindelijk gebragt wierd tot de onnatuurlijke inspanning van algemeen voor zijne belangen te petitionneren, in dat geval zou het niet te laat kunnen zijn om aan den inhoud van het verzoek te voldoen.

KONING van NEDERLAND! In dit oogenblik van angstige bekommernis vestigt de Natie hare hoop op U, en smeekt ootmoedig eene tijdige afwending van het onheil, dat haar dreigt. Op den hoogverheven zetel geplaatst, bespeurt gij welligt aan uwen voet de roersels niet, die veler harten in beweging brengen. Eene digte drom van aanzienlijken en magtbezitters heeft zich tusschen U en uwe getrouwe onderdanen geplaatst, en het is hun reeds te véél gelukt, Oranje van zijn Volk te vervreemden. En toch wil en kan de Natie de banden niet loslaten, die haar zoo innig aan het dierbaar Huis verbinden. Toen de onvoorzigtige brief, aan de Vertegenwoordiging de gunst ontzegde van tot uw troon te naderen, riep zij een oogenblik verslagen uit: « Hoe! WILLEM VAN ORANJE; wien « onze borst bij Hasselt en Leuven tot schutsmuur diende, — wien wij het bloed onzer zonen willig afstonden; « — tot behoud van wiens land en kroon, nog onlangs, de « armste weêuw haar laatsten penning ten offer bragt, « — hoe! WILLEM VAN ORANJE zou weigeren de wen- « schen van zijn volk te verstaan!" Maar zóó groot was de gehechtheid, zóó onwankelbaar het vertrouwen, dat de eigen mond, als in denzelfden adem het antwoord gaf: « Neen — het kome eener onnadenkende Staatkunde ten « laste, maar het hart van onzen Koning is vreemd aan « die daad!"

Aldus denkt en gevoelt de Natie, en zal blijven denken ten einde toe. Hoezeer geschokt, toch leeft in aller boezem de hoop, dat in de ure des gevaars, Oranje *voor* en *met* zijn Volk zal zijn. De plegtige stervenswoorden van den Christelijken Vorst: *Heere, God, wees myner ziele en dit arme Volk genadig*, — woorden, die van geslacht tot geslacht overgegaan, onuitwischbaar in aller harten zijn gegrift, — zij hebben ten eeuwigen dage het verbond bezegeld, dat door zijn Nazaat niet bekort of verbroken zal worden.

CORRESPONDENTIE.

Het artikel uit Amsterdam, geteekend: « Eenige welgezinden, zoowel voor hem als voor Vorst en Vaderland," kan niet geplaatst worden, zijnde hetzelve geheel aan personelijk belang toegewijd.

— Plaatsgebrek alleen heeft ons tot heden belet het artikel: « Gedachten enz." op te nemen; in het volgend No. zullen wij hetzelve mededeelen, ons voor meer dergelijke stukken aanbevolen houdende.

— Ook in het volgend No. het vervolg der Ministeriele Catechismus.

— Het stuk: « Een woord enz." zal geplaatst worden.

— Van het artikel geteekend: « Een vriend enz." zal melding worden gemaakt. Wij verwachten het ons toegezegde en zullen aan het verlangen voldoen.

— « Oranje en Nederland!" kan niet opgenomen worden, daar de versmaat nog al iets te wenschen overlaat. Over eenige andere stukken nader.

Advertentien.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 20. Februarij. Sedert den 18. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Martha, J. Allen, Toweij, porcelein en aarde.

Naar zee:

Van Hull, laatst van Terneuzen gezeild:

Mentor, F. Marshal, Oostende, manufacturen.

— Gisteren met den middag is uit zee komende geretourneerd Z. M. stoomschip Cerberus.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

20 Februarij 1845.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
2 J. Zeeuwsche Tarwe	f 8.50	Zomergarst	f 5.60
1 dito dito	« 7.80	N. W. dito	« 4.00
N. dito dito	« 6.25	N. W. Gr. Erwten	« 5.50
2 J. Walch. dito	« 9.00	Z. dito	« 5.00
1 dito dito	« 8.50	W. Witte dito	« 5.00
Nieuwe dito	« 6.60	Witteboonen	« 8.00
O. Rogge	« 5.50	Br. dito	« 9.00
N. Rogge	« 5.00	N. W. Paardenboonen	« 4.00
W. Koolzaad	«	W. Z. dito	« 3.90
Zomer dito	« 8.00	Raapolie	f 40.00 p. v.
St. Joosland dito	«	Patentolie	« 42.00 «
Haver	«	Lijnolie	« 34.00 «
Boekweit	« 4.40	Raapkoeken f de 1040 st.	
Zomerzaad	« 8.50	Lijnkoeken « 9.00 104 «	
Winter garst	« 4.40		

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.